

bid totions

RADIO KLEBNIKOV WEEKBLADEN #15
uitzending op 11/01/2020

SCORPIO

RADIO **KLEBNIKOV** WEEKBLADEN #15

uitzending op 11/01/2020

*tekstverzameling vrijelijk te week gelegd , waaruit desgewenst de beschikbare stemmen op de
vermelde datum putten kunnen om zich ter aether te verheffen*

CC BY-NC-SA- Neue Kathedrale des erotischen Elends 2020

Lees Mij

- **RADIO KLEBNIKOV** selecteert zelf teksten uit wat er online verschijnt maar eenieder met toegang tot deze tekst mag en kan hier ook eigen teksten aanbieden (plakken, pasten) ter voorlezing
- opname in de '**RADIO KLEBNIKOV WEEKBLADEN**' is voor een tekst geen garantie om voorgelezen te worden!
- geef voor elke tekst eerst de correcte **auteursnaam in kapitalen** (*dode dichters* mogen hun naam terug gewoon schrijven, oef...) op in **Kop 1** opmaak, gevolgd door de **titel** van de tekst (als die er is) in **Kop 2** - opmaak
(als je niet weet hoe dat moet, raadpleeg dan [de handleiding](#) of probeer 's met tekenen misschien, ballet? yoga? wandelen helpt ook altijd...breien?)
- gelieve geen teksten in deze '*Lees Mij*'-sectie te plakken! *Ik* zou het besterven!
- **RADIO KLEBNIKOV** behoudt zich het recht voor om de hier aangeboden teksten zonder enige verantwoording weerom te verwijderen (commerciële berichten, aanstootgevende nijdheden,...)
- als je wil dat er **info over jou** als auteur in de pdf nadien staat...kan je die d'r zelf bijzetten
- alle teksten zijn en blijven uiteraard eigendom van de vermelde auteurs en resorteren hier onder [Creative Commons CC BY-NC-SA licentie](#)
- door ons geselecteerde auteurs die hun teksten hier NIET wensen, kunnen die zelf weghalen vóór de uitzending (selecteer en knip). Mensen die hun teksten verwijderd wensen te zien uit het online beschikbare PDF-bestand na de uitzending, kunnen hun verlangen naar vergetelheid kenbaar maken bij dv via dirkvekemans@yahoo.com

ja, maar wie zal het zeggen?

Bert Schierbeek

uit 'DE GESTALTE DER STEM'

[ik beweeg mij nu in de gestalte der stem]

IK BEWEEG MIJ nu in de gestalte der stem
die gaat in de kilkeper het woord
in mijn linkerhand een gehoorapparaat
in de rechter de huid van de aarde
ik hoor de weerwraak
ik zie het slachtofferspel der geliefden
ik zet mijn hart uit in de tastende ruimte
mijn mond op het raster der angst
mijn lippen kussend de donkere gang van het leven
in de doorbraak der ogen het licht
van de architectuur van de stem
die gaat binnen de tonggeslachten
door het raamwerk der voorstellingsstromen
in het wonderlijk kristal van het zweet onzer handen
langs de denkbeeldige muur
met de poorten van in- en uitgang
over de drempel der zevende eenzaamheid mens
die bouwt in de architectuur van de stem
die staat als het dak over woorden
de zwarte zee en de huifkar der liefde
het edelkoord van het schrift der dode volken
en het breukverband der verdoofde oren
de bouwkunstige gang van de stem op aarde

dat is zei een man dat ik zo licht mag worden als zeer oude
thibetanen en mij met ketenen omhang om van de aarde te
blijven om het levensbeeld van minnend maanvolk aan de
hellingen der bergen te voltooiën met de naar binnen
geslagen stem der wijzen uit het duistere gat van het licht
waarin ik woon en zeer langzaam met spelden de muren
doorboor om wederom tot de zon te geraken gaande naakt
door de eeuwige sneeuw van het bidden voor een beeld van
altaar in de omwandelende voet van het heiligdom

strelend de verlatenheid van de menselijke huid gaat de hand
van de stem
ik speel met de vingers
ik heb mij van veel ontdaan
met de worstende en strelende vingers
ik sta alleen in het huilende huis van de wind
met de verloren handschriften der dode zee
zo zout
zo oude legende
de knoros van het licht in mijn ogen
de vliegende koeken verlaten mijn handen
dat zijn de daden
om te verzachten

zij maakten daarvoor zei de man wonderlijke reliefs in de
vorm van wagenwielen en ook zo groot en de spaken waren
de paden waarop gesteld stonden de gestalten van verbeeldin
die hen omringden de vlaggen, lampen en wierook en de
stemmen der lama's waren torentjes klei de torma's
genaamd
dit is
de cosmogenese der stem vol vreemde figuratie

over de lippen
de menselijke
de draagbalken weedom
de consoles vertrouwen
de loketten der twijfel
de hang en sluitwerken der hartkameren vrees
de windhaken der hoop
de wonderlijke formules van de eenheden uitgaande en
inkerende stem waardoor ik de dood vrees
zoals de arme vrouw die de stemmen kent soms vraagt het
geluid te stoppen of wat terug te zetten en ook de gaten der
doorgang de deuren muren en ramen
de stem die de genade niet geeft
en de gek van de mens maakt die hoort

want er zijn slechts weinigen die de stem horen
maar er zijn er de velen die haar maken

zij bouwen het schaduwtheater der verontrusting binnen de
tekenen der contemplatie en staan kinderernstig in de
wenteling van het wiel sluiten hun ogen grijpen duizelig het
speelgoed en laten het vol vrees en verwondering de blinde
vingers der daden ontglippen
en zij graven een gat voor het wiel om het te verbergen
een heilige grot
en zij slaan gade de wenteling van het wiel dat hun wereld is
en zij vrezen binnen de gekleurde samenzang die zij doen
zij zien een krampplaat vol afzondering
een hongerplafond
zij straffen en lachen een architraaf over alles
het kettingverband van het leven op aarde
de menselijke stem

de schreeuw uit het mangat
de afstand van iedere dag naders gemeten
waarover wij lopen wat wij kunnen
met de voeten in de epische gestalte der stem
ook ik die reed in het hart van de weerkerende vrouw van
liefde uit het land kostverloren en de buurtschap genaamd
hongerige wolf in de omslag van de versiering der blikken de
maag leeg en de maan laag onder het melkgesprek van de
sterren en zeer bewogen want ik had mij van veel ontdaan
ik woonde in de waterschoten der grachten
en in de windharp het woord
mijn hart lag op mijn handen en klopte langs de bouwputten
der huizen
ik had de wakers en slapers geplaatst binnen de vervoering
der stem
en de stem was de eenzaamheid
waarover wij lopen wat wij kunnen
met de zwijgende stenen die de nagel schrapen
tegen de stilte der stem
en ik schreef vreemde talen tegen de donkere muren
omdat kwekers bomen bouwen, zei de geliefde
en mijn stem beweegt zich door de offers
en is met open mond bewogen
temidden der mensen met de vreemde lampen geluid
leg ik de dag vast
de iedere
op het gezegelde veld der seconden
binnen het dekblad der tijden
de bekfluit geheven tot het beeld van dit tongwerk
in de gewonde mond die de boom zal bouwen
van de ontrukte en schouwende gang van de stem
plechtig als een oerwoud

omarmend het ongeziene water
de vrees in de keel der dieren
de stap en de stand van de trotse flamengo
de gevleugelde afdruk der handen gehouwen in stenen
woestijn
om dit toonaarden geslacht de draagbalk te verleggen
van de taal
de avater
de dada
de wonderboom van dit hoofdmanuaal
levend in de windtrap der stamtonen
de stijgende
de dalende
de madrigale vloed der gemene namen
de mysterie-stad van de stem
het onder-en-boven-ding
mijn koelemansoog geheven
mijn zon-en-regelkeel
de wonderlijke kiel van dit schip gekanteld op aarde
de romp van deze schelp is doorzichtig
de traanbouw het heelal van het hart
het oor het omvamend karkas
boven het ontoereikende doen van de handen
het beeld van de gestoorde
ik in mijn stem
die de klank naboots
ik lig aan de kust en luister
in de verschrikkelijke greep der aanwezigheid
een zwarte paus
een lichtridder
een fabelfontein
van het modderbad van de menselijke stem

https://dbnl.org/tekst/schi003verz04_01/schi003verz04_01_0003.php

DIRK VEKEMANS

LAIS

IX

Waan is de liefde, illusie die sterft,
regen vertaald tot het vallen van water:
al is verval, de aarde bezit dat bederft.

Men derft haar hier, het leven verlaat er
haar weelde die wil woeden tot later.

Dreiging doemt op, armada's aan kusten,
men bidt om geweld, dwingt te berusten.

Kinderen zingen, reikhalzende halmen,
geofferd aan nijd, voer voor de lusten.

LAIS is weg, haar zwijgen zal galmen.

X

Verbaasd leest het zijn lettergrijpen na
in de verzen die het schreef voor haar,
zo mooi vannacht. Geen ene pagina
heeft van zijn werk nog meer dan dit gebaar:
LAIS LAIS LAIS LAIS staat daar.

Het zingen ging nochtans de hele nacht
in duizend kronkels om en rond haar pracht,
en in zijn zinnen had het keer op keer
haar lijf beschreven, meesterlijk bedacht
maar in LAIS is zij nu weg alweer.

XI

LAIS is wat het is: van haar gemis.
Het leeft alsof, haar naam is sarcofaag,
het ligt te rotten daar: een iets dat is
een mankement van lijf in laag op laag
van taal met van uw lezen steeds de plaag.

Het zegt LAIS en hoopt op licht dat is:
verlossing, uitweg uit de duisternis;
maar elke keer wordt het weer het en meer
dan ik is het nu het met zijn gemis.

En u vervloekt het lezend keer op keer.

XII

De dagen duwt het uit als sigaret,
walgend van zichzelf en 't korte genot,
vertier met van de ondeugd prijs en wet.

Het leven is met lijden vast op slot,
verplicht te sterven met van dood verbod.

D' eeuwigheid is 'n hel als het gaat duren:
afwezigheid van schoonheid in de uren
rekt het leven zonder haar. Grauw is 't zijn,
de tel is van ellende 't verduren:
zwart zinkt elk verlangen, zuur in azijn.

CLXXXIX

Het is erg donker dus het stoot wat om.
Glasbreuk bewijst de naaktheid van voeten.
Het wordt wakker en het weet niet waarom:
vergat het iets nog dat zij u moeten?
Was 't niet genoeg? Moeten zij nog boeten?
U heeft het laatst nog de keel gewrongen
U was hen in dromen ingedrongen
en eiste liefde op die u niet kent.
Zij beefden in angst, maar toch zij zongen:
"wij, het schone, blijft U onbekend!" .

CXC

Zij. 't Wou haar vatten in een klankgedicht,
haar naam verletterd tot een toverspreuk,
verhullende de spijs waarvoor het zwicht:
bazeltaal met intellectuele jeuk,
perverse onderstroom, dat maakt het leuk.
Het zie haar nu, het wonder dat ze is:
der minne eenvoud is gewoon LAIS.
Het. Zij leert het door zich heen te kijken
naar het lege waarin het wordt gestemd
tot instrument, maat om 't niets te ijken.

CXCI

De steden die de heren beheren,
de heren die de steden verteren,
en de namen die de heren vereren
gaan als letters met elkaar verzweren:
het krast en het kraakt bij 't vuur der heren.
Het heeft zichzelf in haar verbeurd verklaard:
het houdt hier op, het is tot Niets bedaard.
Het lijf is licht, het is voor haar gezwicht,
en 't duister is met zonnebrand verzwaard:
zij heeft alhier haar hemel aangericht.

CXCII

De schaduw van licht komt altijd te laat
maar dat falen is geen fout van haar,
haar licht is niet wat er in hen vergaat:
hun duister kleurt te blauw haar hemelsklaart'
hun zwart is daar, er is slechts licht in haar.
Hun cijfers tijd vergelden haar moment,
data, ingelezen, rij na rij per cent,
maar uitgerekend zo het licht vergaat.
Het heeft geen spijt, het deugde niet als vent:
het is nu zelf de tijd en 't licht bestaat.

CXCIII

“Deze wereld is de onze niet, mijn lief,
wij beven niet in vreze voor de nijd:
wij hebben aan elkaar genoeg gerief
en in een kus rust hier de eeuwigheid.
De Kathedraal bevrijdt ons van de tijd,
ons zoeken dat gevonden, bouwen is:
licht doorkruist ons, dwars door duisternis.
Jouw klare stem”, zo zong het toen in mij,
“is klank die boven mij verheven is,
jouw zon in dit rozet gaat mij voorbij.”

CXCIV

In het grote woordeloze Niets van haar,
in d'oceanen duister in haar ogen,
haar donker-volle blik maakt alles waar
en het kwaad vergaat tot onvermogen:
want sprakeloos maakt haar mededogen,
de warme vloed die het van het ontdoet,
en 't vuur vertedert tot een diepe gloed.
en in het diepste zwart gaat schel dan aan
haar ene licht dat het verblinden moet,
opdat het ziende in haar Niets kan staan.

CXCV

't Zal hen de buik uitkomen, al het zaad,
het zal uit hen bloeden, de ontzetting,
zolang de angst in hen de liefde haat.
Eenieder wordt ooit het, haar vondeling,
die niet bestond, maar dan bestaat, de ring
die al 't wijzen naar anderen besluit
met het ware dat hen tot het ontsluit.
't Kleven en beven dat lippen nog doen
wordt verlangen naar afwezig geluid
wanneer de wereld eindigt in een zoen.

GUIDO G.M. UTERMARK

We gaan nu niet over vogels praten

Je ziet hier veel kleine jongens
en meisjes zonder visvergunning

we weten er gewoon te weinig van
welke eisen we aan de realiteit moeten stellen

op een gegeven moment
had ik een abonnement

alle theorieën passen in de praktijk
dus kom maar op met je gezeik

wat hebben we Boeddha
eigenlijk te bieden?

Als je buiten bent is het koud

Hij stuurde geestdoden aan
verzon aanvullende oefeningen
cold case 14, cold case 36

hij droeg een zandkleurig bloedkoffertje
liep over het tegelpad naar achterterrasje
opende een deur

er lag een briefje op de keukentafel
brood & brandspiritus
de rest is geschiedenis

Maurice Scève

Délie

CXLV

Mes tant longz jours, & languissantes nuictz,
Ne me sont fors une peine eternelle:
L'Esprit estainct de cures, & ennuyz,
Se renouvelle en ma guerre immortelle.
Car tout je sers, & vis en Dame telle,
Que le parfaict, dont sa beaulté abonde,
Enrichit tant ceste Machine ronde,
Que qui la veoit sans mourir, ne vit point:
Et qui est vif sans la scavoir au Monde,
Est trop plus mort, que si Mort l'avoit point.

CXLVII

Nature en tous se rendit imparfaicte
Pour te parfaire, & en toy se priser.
Et toutesfois Amour, forme parfaicte,
Tasche a la foy plus, qu'a beaulté viser.
Et pour mon dire au vray autoriser,
Voy seulement les Papegaulx tant beaulx,
Qui d'Orient, de là les Rouges eaux,
Passent la Mer en ceste Europe froide,
Pour s'accointer des noirs, & laidz Corbeaux
Dessoubz la Bise impetueuse, & roide.

Bise: noordenwind roide: rigide, gewelddadig

CXLVIII

Ce mien languir multiplie la peine
Du fort desir, dont tu tiens l'esperance,
Mon ferme aymer t'en fait seure, & certaine,
Par lon travail, qui donna l'assurance,
Mais toy estant fiere de ma souffrance,
Et qui la prens pour ton esbatement,
Tu m'entretiens en ce contentement
(Bien qu'il soit vain) par l'espoir, qui m'attire,
Comme vivantz tout d'un sustantement
Moy de t'aymer, & toy de mon martyre.

OLCHAR E. LINDSANN

Topia Tat

tat for as ,piration missile
warlike place of Euphemist
masocrostic plosion calend
ne'er to no-place bliterated
all ways forward macho id
viles blownup sad so vilian
faction-mongers citizen Dis
-topic bloodway runneth on
-traction slag cor ,ruption
hopeblast flood some innard
eye for eye of storm slash o
no-place urning in licks of lame.

Paul Snoek

Nostradamus

I

Mijn hielen aan de koele tegels des waters
en de maan door mijn oorschelp verduisterd,
zo durf ik rusten in de gleuf der glazen heuvels,
waarin de nacht mij als een zucht weerkaatst,
want waarlijk, een kus is mijn enige zintuig.

En zacht, als zilver dat men bijna aanraakt,
volbreng ik verzadigd de werken der goden.

Dit is mijn longen ontladen en drinken en
tussen adem en schaduw bewonderend voelen
hoe mijn handen angstvol in hun warme holte
de koude vingers van hun schepping strelen.

II

Het is een droom, voortvluchtig als water,
het korte glimmen van een mantelhaak,
het bijna horen zingen van een vreemde vogel,
iets dat ik mij enkel 's winters herinner.

Het is de droom dat ik tover met echo's
dat ik doorzichtig het water weerkaats
en het water niet naboots,
dat de dauw die in mijn neusgang stolt
de bloem beweent die ik mij heb verbeeld,
dat de kleur die aan mijn vingers kleeft
aan de vleugel ontbreekt van de vlinder
die ik zag met het hart van mijn oog.

Het is de droom dat ik droomde.

III

Wanneer de ijsprins mij verlaat
en mijn borst zich bevrijdt van zijn schuddende ebbe,
wanneer ik mij wond aan de pegels der stilte
of aan het laatste slurpen van het daglicht,
het is dan dat een god mijn lichaam bewoont.

Het is wanneer ik hem vluchtend benader
en op zijn schouder rozen kus of soms
mijn mond laat rusten als een munt
dat ik mij uitwis en kortstondig glinster
als de ster, vóór zij in zee valt.

Het is wanneer ik even sterf
dat ik hem eeuwig liefheb en vallend bewonder.

https://dbnl.org/tekst/_gid001196301_01/_gid001196301_01_0007.php

EPILOOG

mensen mensen bid tot ons
die des mensen mensen zullen zijn
dat wij ons horen zouden willen
dat wij die ene keer geen mensen
zouden zijn maar wij gewoon

wij zouden ons dan horen
wij zouden ons al biddend zien
dat wij elkander toebehoren
dat jij in mij verscholen zit
dat ik in jou mijzelf kan zien

mensen mensen bid tot ons
die des mensen mensen zullen zijn
dat wij ons horen zouden willen
dat wij die ene keer geen mensen
zouden zijn maar wij gewoon

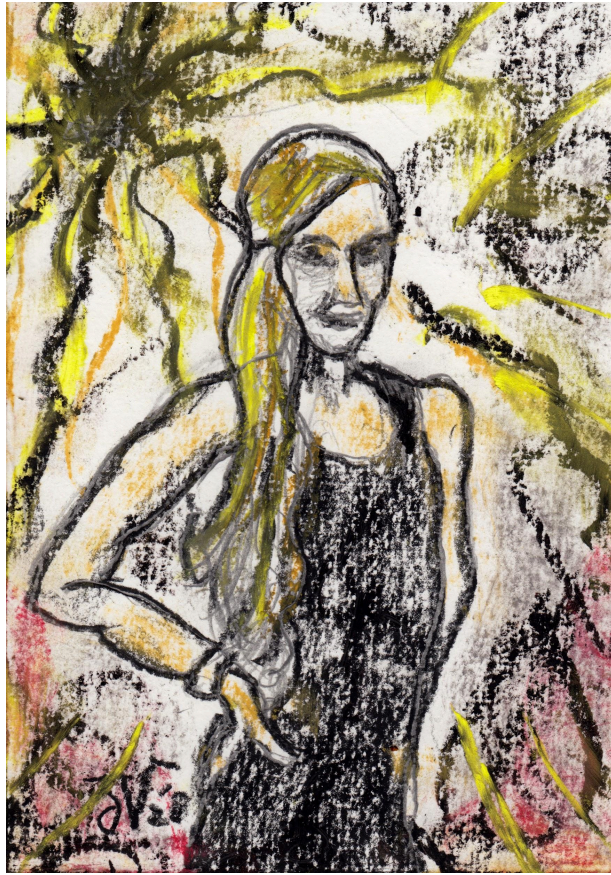
wij zouden ons dan horen
wij zouden ons al biddend zien
dat jij misschien ons niet wil horen
terwijl jij toch ook ons zal zijn
die nu het dwalen op jouw weg kan zien

mensen mensen bid tot ons
die des mensen mensen zullen zijn
dat wij ons horen zouden willen
dat wij die ene keer geen dommekloten
zouden zijn maar jij en ik gewoon.

RADIO KLEBNIKOV 11/01/2020 @19u58

INHOUD

Lees Mij	3
Bert Schierbeek	4
uit 'DE GESTALTE DER STEM'	4
[ik beweeg mij nu in de gestalte der stem]	4
DIRK VEKEMANS	9
LAIS	9
IX	9
X	9
XI	10
XII	10
CLXXXIX	11
CXC	11
CXCI	11
CXCII	12
CXCIII	12
CXCIV	12
CXCV	13
GUIDO G.M. UTERMARCK	14
We gaan nu niet over vogels praten	14
Als je buiten bent is het koud	14
Maurice Scève	15
Délie	15
CXLV	15
CXLVII	15
CXLVIII	15
OLCHAR E. LINDSANN	16
Topia Tat	16
Paul Snoek	17
Nostradamus	17
I	17
II	17
III	18
EPILOOG	19
INHOUD	20

Radio **Klebnikov**

is het programma van de Vrije Lyriek
elke zaterdag van 18u tot 20u
op de Leuvense vrije radio **Radio Scorpio**
FM 106 of <http://radioscordio.be/luister.html>